

Miratges

Vaig tornar a casa entrada la nit. El carrer era desert i l'eco de les meves passes es perdia entre les façanes apagades mentre la llum dels fanals projectava ombres allargades que es barrejaven amb la foscor dels portals. La jornada havia estat llarga, setmanes de feina que em deixaven les espatlles tenses i la ment exhausta, i aquell cansament s'afegia a la solitud de viure sola, que de vegades feia que cada dia se sentís més pesat. Caminava a poc a poc, gairebé sense pensar, desitjant únicament arribar al pis i deixar-me caure sobre el llit. Quan em vaig apropar a l'edifici, la foscor de la façana es va trencar de sobte amb una llum que restava encesa a la meva finestra. Per un instant em vaig aturar, inconscient que els meus passos s'havien alentit, però aviat vaig recordar que no era impossible ja que més d'una vegada, amb la pressa i l'esgotament, m'havia oblidat d'apagar-la. Vaig pujar les escales de les tres plantes del vell immoble que no tenia ascensor, escoltant com cada pas sota les meves botes semblava marcar el meu avanç cap a la rutina de qualsevol altre dia.

El passadís feia olor a parets humides i pols acumulada. En girar la clau, un cop d'aire dens em va travessar i em va fer dubtar un segon abans de creuar el llindar. Tots els llums del pis eren encesos. La sala d'estar, el passadís, fins i tot la bombeta del bany inundaven l'ambient amb una claror groguenca. Em vaig quedar immòbil amb la clau encara a la mà, intentant recordar si realment havia sortit aquell matí deixant cada interruptor alçat. La idea em va incomodar, però el cansament pesava més que la por i vaig tancar la porta darrere meu.

Vaig avançar fins a la cuina i, aleshores, l'aire va canviar. La calor em va colpejar com una onada i el brunzit elèctric em va recórrer les orelles. El forn rugia encès, amb la porta tancada i, per sort, sense res al seu interior que s'hagués pogut carbonitzar. Vaig córrer a apagar-ho tot. El clic dels comandaments va retornar el silenci a la cuina i vaig quedar-me quieta, observant les meves mans tremoloses a la porta del forn. Vaig pensar que havia estat jo. Que en la pressa del matí ho havia deixat tot encès, que la meva malaptesa podia haver incendiat l'edifici sencer. La culpa em va sufocar més

que la calor. Vaig tancar els ulls i vaig intentar repetir-me que no passava res, que només estava esgotada.

Aleshores, un estrèpit va sacsejar la casa. El so havia arribat des de la meva habitació, un cop sec que em va fer pensar en un moble desplomant-se. Vaig córrer a mirar, però en entrar tot seguia al seu lloc. Un calfred em va recórrer l'esquena i les mans se'm van humitejar. L'aire era gelat, en contrast amb la calor recent de la cuina. Un lleu cruixit a terra va fer que em girés instintivament, però no hi havia ningú allà. Vaig romandre congelada uns segons, contenint la respiració, escoltant com cada petit so semblava amplificar-se en el silenci de la casa, fins que un altre soroll va trencar el silenci. Els calaixos de la cuina van començar a obrir-se i tancar-se amb violència, colpejant sense descans, i el tintineig dels coberts xocant entre si es va tornar tan intens que semblava que en qualsevol moment tota la vaixella s'anava a esfondrar.

Vaig tornar corrent a la cuina i el cor se'm va aturar. Abans només el forn estava encès, però ara tot semblava tenir vida pròpia. Les flames dels fogons ballaven com si es burlessin de mi, el forn rugia més fort que abans i el microones girava sense descans.

Estic somiant? Al·lucino? No... puc sentir-ho, els meus sentits no m'enganyen. Quina força mou aquestes coses? Tot en mi volia trobar una explicació lògica, però no n'hi havia cap. La ciència no em donava una resposta i, tot i així, sabia que no estava sola.

Vaig retrocedir de cop, amb la pell eriçada, i vaig córrer cap a la porta com si la meva vida en depengués. Vaig allargar la mà tremolosa fins al pany i el vaig girar amb totes les meves forces, però no cedia. Vaig estirar una vegada i una altra, primer amb desesperació i després amb fúria, i ni tan sols es va moure un mil·límetre.

El metall del pom es va tornar gelat sota els meus dits, tan fred que feia mal, i vaig tenir la sensació que algú, a l'altra banda, el sostenia amb més força que jo. Vaig estirar de nou i vaig cridar, sentint com el tremolor del meu cos i les llàgrimes que m'encegaven feien encara més inútil la lluita contra la porta.

L'estrèpit dels coberts es va apagar de cop i la casa va quedar submergida en un silenci antinatural. Aquell silenci no em va portar cap alleujament, només més por, com si la calma fos tan sols un respir abans del mal que estava per succeir. En aquell estat no hi va haver espai per pensar, ni per calcular què fer. La por em va reduir al més bàsic: buscar protecció. I, al meu cap, protecció era el meu pare. Era un reflex infantil, automàtic, gairebé animal. Abans d'adonar-me'n, ja corria cap al telèfon fix, amb les mans tremoloses i el cor desbocat.

Vaig marcar el seu número amb torpesa, gairebé sense poder sostenir bé el telèfon. Cada to es prolongava, buit, pesat, i semblava estirar-se més enllà del que es podia suportar. Just quan ja començava a perdre l'esperança, va contestar amb la seva veu tranquil·la i adormida, com si el món seguís igual a fora.

Vaig obrir la boca per explicar-li-ho tot, per cridar-li el que estava passant, però no en va sortir res. Només un gemec mud, entretallat, com si les meves cordes vocals s'haguessin segellat, com si una mà invisible m'apretés la gola des de dins.

Ell repetia que no em sentia, que la cobertura era dolenta, que què volia a aquelles hores. Però no era la línia. Era jo. Vaig intentar cridar una altra vegada, més fort, més seguit, intentant arrencar el so del meu pit, però no hi havia manera. El silenci que ell escoltava era total. Com en un somni on veus el perill i vols cridar, però tot queda atrapat al teu interior.

Finalment va penjar, i com un cop de porta, el clic del telèfon em va deixar més sola que mai.

Em vaig quedar immòbil uns segons. El cor em batejava tan fort que semblava colpejar-me per dins. Encara tenia el telèfon de casa a la mà i, sense mirar-lo, el vaig apartar sobre la taula. No sabia què fer, tot dins del meu cap era boira. Però, entre aquell soroll mut, una idea es va obrir pas. Si no podien escoltar-me, que em veiessin.

Vaig anar directa a la cuina, on el meu iPhone seguia sobre el taulell, al costat de les claus de casa, tal com l'havia deixat en entrar. El vaig agafar, vaig obrir l'app i vaig marcar videotrucada mentre em dirigia al menjador. Només quedava intentar-ho. Trucar-la a ella, a la meva mare. No m'escoltaria, però potser si em veia... si veia la meva cara... si veia com estava de debò... potser així ho entendria.

La pantalla negra va trigar uns segons a omplir-se d'imatge. Segons en què respirava com si l'aire em faltés, esperant que aparegués. I finalment, la pantalla es va il·luminar amb el seu rostre càlid.

Allà estava ella, com si res hagués canviat des de l'última vegada que la vaig veure. Asseguda al sofà del saló, amb la seva bata de cotó blava i els cabells recollits com solia fer abans de dormir. La televisió continuava encesa davant seu, projectant reflexos blavosos que anaven i venien sobre la seva cara, com onades de llum. Semblava sorpresa de rebre una trucada a aquella hora.

Mentre buscava a les palpentos el comandament per pausar el que veia, es va inclinar una mica cap endavant i va encendre la làmpada del sofà. La bombeta va trigar un segon a il·luminar, i de sobte el seu rostre va quedar envoltat en una llum groga, apagant el reflex blavós del televisor. Quan finalment va prémer pausa, el saló va quedar en silenci.

Aleshores em vaig enfonsar moralment. Sense avís, sense control. La por, la confusió, la fatiga, la impotència; tot va sortir de cop en una onada de llàgrimes. El tremolor a les mans feia impossible sostenir el mòbil, però no el vaig deixar anar. M'havia de veure. Tenia que entendre.

Li vaig plorar, li vaig suplicar ajuda, però la seva expressió no va canviar. Ni una cella alçada, ni un gest d'alarma. Només la mateixa expressió serena i alegre que m'havia acompanyat tota la infantesa. Em somreia i em preguntava per què estava tan contenta, quina bona notícia li volia donar. La incomprensió em va travessar com un ganivet. Hi havia alguna cosa profundament errònia en aquella escena. Jo sanglotava sense poder cridar, i ella veia alegria on hi havia angonya.

Insistia que li expliqués què era allò tan bo que em tenia tan emocionada. La meva respiració es va tornar cada vegada més ràpida, més sorollosa, com si l'aire no fos suficient. A cada intent d'explicar allò estrany, allò sobrenatural, la veu simplement se m'apagava. Era una sensació semblant a la que havia tingut minuts abans amb el meu pare, però aquesta vegada només aconseguia pronunciar fragments inconnexos, paraules soltes que no deien res.

La meva mare seguia allà, mirant-me amb tendresa, inclinant el cap amb aquella paciència que solia tenir quan jo era petita i em travava en parlar. Ho vaig tornar a intentar, amb l'urgència de qui s'aferra a l'última oportunitat de ser entesa. No obstant, com més desesperada estava per fer-li comprendre, més es deformava la realitat entre nosaltres.

Sense pensar-m'ho, la meva mirada es va desviar cap a la cantonada del mòbil, cap al petit requadre on apareixia la meva pròpia imatge. El vaig prémer, la imatge es va expandir i em vaig descobrir a mi mateixa a la pantalla. Allò que vaig veure em va fer sentir un tremolor que em va travessar des de les espatlles fins a la punta dels dits. Em vaig quedar immòbil, observant-me.

La versió de mi mateixa que apareixia a la pantalla somreia amb alegria, amb una expressió que semblava encaixar perfectament amb allò que la meva mare creia veure. Vaig acostar el mòbil, com si mirar-lo més de prop pogués donar-me una explicació. Observant, mig cegada per les llàgrimes, com aquella altra jo parpellejava amb la mateixa cadència que jo. Era com si habitéssim dos mons paral·lels, dividits per una pantalla que no transmetia l'horror, només una imatge distorsionada del que jo era. Una versió de mi que no plorava, que no tenia por, que semblava celebrar alguna cosa que jo ni tan sols comprenia.

La por em va trencar per dins i noves llàgrimes van brollar sense control. Sentia la gola tancar-se, com si l'aire es negués a entrar en un cos tan aterrit. Com més sanglotava, més àmpli es feia aquell somriure reflectit, com si la meva angoixa l'alimentés. Els llavis es van tensar cap als costats, estirant la pell més enllà del que és humà. Una corba somrient que semblava partir la cara en dues. I els ulls,

oberts i fixos, ja no parpellejaven. Només m'observaven, immòbils, com si esperessin que seguís plorant.

Vaig voler deixar anar el mòbil, però pel terror les meves mans no van respondre. La pantalla va parpellejar una vegada, dues, i després tot es va tornar negre. El silenci que va seguir no va ser buit, vaig sentir una respiració que no era la meua, just al darrere.

No recordo res més. Em vaig despertar al meu llit amb la llum de l'alba filtrant-se per la finestra. La roba que duia era la mateixa amb què havia arribat de la feina la nit anterior, però, en mirar al meu voltant, la casa estava en silenci i perfectament ordenada. Res no semblava fora de lloc. Tot semblava... normal. Massa normal.

Vaig revisar el registre de trucades, i no n'hi havia cap. Vaig trucar als meus pares, un rere l'altre, i tots dos van assegurar que la nit anterior no havíem parlat. Tot això va passar de debò? Estic perdent el seny? Encara puc recordar el tremolor a les mans, el fred del pany i el so metàl·lic dels calaixos colpejant. Cada vegada que tanco els ulls, continuo veient aquella imatge, aquell somriure. Ho recordo amb la mateixa nitidesa que si ho estigués vivint ara, no amb la confusió d'un somni. Per això soc aquí, davant vostè. Necessito entendre-ho.

El psicòleg va romandre en silenci. Els seus ulls no em jutjaven, però la quietud amb què m'observava em va fer sentir exposada. El temps es va estirar entre nosaltres i em vaig sentir incòmoda. Per un moment vaig creure que tampoc ell sabia què dir, que fins i tot la seva formació quedava curta davant del que acabava d'escoltar. Finalment, es va inclinar una mica cap endavant i va parlar amb veu baixa, com qui confessa una veritat dolorosa:

—Saps què és el més comú en la gent que s'asseu en aquest sofà? Que quan ploren, els qui els envolten creuen que són feliços, perquè s'acostumen a somriure per no molestar. Això teu no és un fantasma, és la teua veritat que ja no pot amagar-se.